

Kék Ördög Bár

Jéghideg reflektorfény hasított az éjszaka sötétjébe, megvilágítva odalent a Kék Ördög bár homlokzatát. A név találó volt, hiszen a homlokzaton egy óceánkék színben játszó ördögfej vigyorgott az emberre. A világba belevigyorgó kék ördög felett rendőrségi helikopterek köröztek a hatalmas felhőkarcoló egyik kitört ablaka előtt. A lent bámészkodó tömegben mindenki sejtette, hogy hogyan kerültek oda. Manapság a rendőrség előtt semmi sem volt titok. A köröző fémszitakötők megvilágították a belső helyiséget, ahol egy férfi állt lehajtott fejjel. Egyszerű eset: a bizonyítékok ellene szóltak. Kezében füstölő pisztollyal állt a meggyilkolt drogbáró mellett. Jól látható füst szállingózott a mennyezet felé. A helikopterben ülő rendőrök rászegezték lézerekarabélyukat. Furcsállták az esetet, hiszen füstölő pisztolyról csak az akadémián hallottak. Muzeális darab lehetett. Kicsit örültek is. Lehet majd mesélni a kollégáknak, de azért óvatosak voltak, mert a füst és a férfi mellett fekvő hulla azt jelentette, hogy a pisztoly nagyon is működőképes.

A férfi nézte, csak nézte a szétlőtt fejű hullát. Szörnyen érezte magát. A rendőrkopterek videóra vették zavaros tekintetét, ahogy a gyilkos rájuk szegezi szürkés szemét. A médiát is kielégítik. A nyolcas híradóban leadhatják az anyagot. A rendőrség ismét tette a dolgát: elkaptak egy veszélyes bűnözőt.

A férfi tünődött magában. Azon rágódott, hogy tehetett ilyet? Hogy tehetette tönkre az életét? Megbosszulta, amit meg kellett torolnia, de most mi lesz a saját sorsa? Tudta jól, hogy nem számíthat enyhe büntetésre. Rögtönítelő bíróság dönt róla, mert statárium van.

A rohamrendőrség a legmagasabb készültségben várakozott a tett színhelyén. Mindenki nagyon ideges volt. A társadalom már nem bírta kordában tartani a bűnözést. Annyi elítélt volt rácsok mögött, hogy sok város a „rabok szigetévé” változott. Mindez jó húsz évvel ezelőtt következett be. De ez sem bizonyult jó megoldásnak. A túlzásfoltosság elkerülhetetlenül bekövetkezett. A rendőri munka is megváltozott. Agyonhajszolt kopók lihegtek bűnözők nyomában. Csekélyke sikerért csekélyke bér kotyogott a zsebükben. Kialakították a rögtönítelő rohamrendőrséget, akik mindjárt a helyszínen ki-mondták az ítéletet. Nem létezett ügyvéd, nem létezett már az ártatlanság védelme.

Az állampolgárok azt várták, hogy minél gyorsabban takarítsák el az alja népet. Az emelkedő számú letartóztatások és azonnali ítéletek tetézték a börtönvárosok zsúfoltságát. Szinte megváltás volt, mikor a fizikusok felfedezték a fénysebességgel való úrutazás lehetőségét. Megrakták az űrhajót rabokkal, és útnak indították őket. A rabhajók fénysebességgel robogva évtizedek múltán elérték az Alfa Centaurit. Igazi büntetés volt. Ami a hajón pár percnak tűnt, az a Földön napoknak, hónapoknak és évek-

nek számított. A rab biztosra vehette, hogy néhány „hajónap” alatt elveszíti minden földi hozzátartozóját. Egy év alatt pedig teljesen kitörlődik a Föld emlékezetéből. Mire elérte az Alfát, egyértelművé vált számára, hogy nem más ő, mint egy olyan pionír, akinek tényleg minden mindegy. Az életén kívül semmije sem maradt.

A rohamosztag nyomulni kezdett. Lézerek pásztázták át a szobát. Látta, ahogyan a bioszenzorok villogó letapogatói a szobában lévő embereket kutatják. Csak ő volt ott, senki más.

Tudta jól, hogy hogyan zajlik egy ilyen bevetés. Ő is rohamosztagos volt. Ez még súlyosbította is a helyzetet. Lassítva élte át az elkövetkező másodperceket. Látta, ahogy bepattan az ablakon egy hanggránát. Éveknek tűnt, míg meghallotta a fülsüketítő vijjogást. Fájdalmat érzett a dobhártyáján. Felkapta a kezét, és a fülére nyomta. Ez valamennyire enyhítette a fájdalmat. Kitört belőle az állat. Sarokba szorítottnak érezte magát. Meglepődött, hogy ilyen hatással van az emberre a hanggránát. Aztán eszébe ötlött, hogy túl kell élnie... bármi áron.

Ő is készültségbe helyezkedett, és az ajtó felé kezdett lövöldözni. Puffanások halatszottak, majd jajgatás. Eltalált valakit. Nem érdekelte. Tovább tüzelt. Most nem voltak puffanások. Hirtelen valami feltépte az ajtót, és egy láthatatlan kéz a falnak kente.

A robbanásnak iszonyú ereje volt. Feje nagyot koppant és rögtön elájult. Az osztag benyomult a szobába. Az egyik rendőr mellé lépett és óvatosan elvette a pisztolyát. Kezén csattant a bilincs és csuklója máris börtönben volt. Vártak, míg magához tért. Akkor a fejére olvasták a bűneit. Az ítélet fénysebességgel való utazás volt. Fogták és egyből az egyik teherhajóhoz szállították. Felpakolták rá és kilőtték a csillaghajó felé. Még aznap elindították. A célállomás az Alfa Centauri volt. El sem tudott búcsúzni szeretteitől. Fuldoklott a dühtől. Ökölrel verte a zárkája falát. Nem volt könnyörület. Mindez úgy tetszett számára, hogy a perc törtresze alatt játszódott le. A pillanat rabja volt.

Lenyugodott. A kétségbeesett dühöt felváltotta a tehetetlenség bénító érzése. Ült a cellája padlóján és zokogott. A hangszóró kíméletlenül szajkózta az agy mosó szöveget: „A Földön száz év telt el!”... „A Földön kétszáz év telt el!”... „A Földön ezer év telt el!”

Már mind halottak, akiket szeretett. Nem létezik senki, akit ismert. Felidézte szerelmének kedves barna szemét, amint megértően simogatta az ő hidegnek mondott tekintetét. Látta maga előtt a szeretett nő barna haját, ahogy megfricskázza a szél. Érezte a lány bőrének illatát, átélte ölelésének megnyugtató érzését... Aztán a lelke legmélyéről feltoluló gonosz gondolat félresöpörte az egészet. Maga előtt látta nőjének temetését, azt, ahogy csontjairól a bört lerágnak a férgek. Látta a kréta-fehér csontokat, egy ismeretlen koponyát, amint porrá őrölnék az idő vas fogai között... Ismét változott a kép: tervek, szép ligetek és házak sora. Romokban mind. Helyükre új házak vagy ne adj' isten átnevelőintézetek kerülnek. Rossz arcú gyilkosok róják most azt a földet, ami az övé volt. Kollégái sem léteznek többé. Oda az élete... Ismét düh fogta el. Ökölrel újra verni kezdte a falat, ami megdöbbenésére most engedett. Szétnyílt és ő kizuhant a résen, ki az úrhajó rideg padlójára. Felemelte a fejét és körülmélt a döbbenettől.

A folyosó üresen kongott. Úgy tetszett, rajta kívül senki sincs az úrhajón. Ezek szerint lehet, hogy csak őt utaztatták? Milyen pazarlás az energiával és micsoda félelem az olyan emberektől, mint amilyen ő volt, de hát nem is engedték, hogy tisztázhassa magát. Nagyon gyorsan került át a másik oldalra, hiszen pár hete még ő is úgy gondolkodott, mint a tisztos honpolgárok javarésze: fénybárkára küldte a bűnözőket.

Egy érzés kezdte mardosni. Mi van, ha volt köztük ártatlan? Ő elvágta ezeknek az

embereknek az életét, megfosztotta őket családjuktól, szeretteiktől. Hogy is tehetett ilyet? Hogy lehetett ilyen elvakult?

Szédülni kezdett, hányingere támadt saját magától. Lelassítva érzékelte mozgását, a pillanatok múlását. Tovább vánszorgott a folyosón. Csizmája alatt meg-megkoccant a fémpadló. Súlyosan nehezedett rá ez az egyetlen zaj. Még jobban felnagyította egyedüllétét.

Már nem érzékelte az idő múlását. Órája nem volt. Rótt a hosszú folyosó méteireit. Fáradt volt és elcsigázott. Kezdett éhes és szomjas lenni. Muszáj ételmet és vizet találnia! Eddig egyetlen helyiséget sem látott. Próbálta az irányító kabint megtalálni, de erőfeszítése nem hozott sikert.

Egyre szomjasabb lett. Azon gondolkodott, hogy ha nem jut vízhez, akkor saját vizeletét kell meginnia. De miért is akarja túlélni ezt az egészet? Szép csendben szomjan fog halni. Maximum három nap és vége a szenvedésének... Mennyi is az, három nap? Hány óra? Hány perc és másodperc? Ha mindezt átszámoljuk a fény sebességére, akkor ő lesz a világ leghosszabban szomjazó embere. Micsoda örült helyzet. A Földön az ember három napig bírja víz nélkül, de itt háromszáz évig is elhúzhatja. Röhögni kezdett. Kínjában hosszasan vihogott. Az éles hangot keményen visszhangozta az acélszürke folyosó. Megörült... Biztosan megörült.

Egyszer csak valami az arcára csöppent. Azt hitte, ez már a vég. Hallucinál? Majd még egy csepp és még egy... és még egy. Nem képzelődik. Pislogva kinyitotta a szemét, alig mert hinni látásának. A mennyezetről eső esett, nagy, sűrű cseppekben.

Megnyalta a szája szélét, kétségtelenül víz volt. Felvonyított és mohón nyelni kezdte az arcába patakzó vizet. Pár percnyi ivás után, kielégítve szomjúságát, fáradtan rogyott a nedves padlóra. Megmenekült a kiszáradástól. Ruhája teljesen átázott.

Mostmár, hogy ivott, igazán elállhatna az eső! Egyáltalán, hogyan kerül eső egy rakétába? Felnézett és alaposan megvizsgálta a mennyezetet, de semmi különös nem látott rajta. Mintha a víz egyszerűen átjött volna a plafonon. Egyre csak esett... és esett... és esett. Mire észbekapott, már bokáig állt a vízben. Kezdte ismét rosszul érezni magát. Egy órával ezelőtt még a kiszáradás fenyegette, most meg a vízbe fulladás.

A vízszint rohamosan emelkedett, már a térdéig ért. Később a derékig érő áradatban próbált előre araszolni, kiutat viszont nem lelt. Most egyáltalán nem volt kedve röhögni. Valaki nagyon a bolondját járattja vele. Azt már elfogadta, hogy száműzték a Földről, de hogy még kínozzák is... Na, az már sok volt! A víz a nyakáig ért, majd a szájáig és ekkor ráébredt, hogy eljött a vég. Sodródott a tengernyi vízzel. Ellepte az egész hajót és már csak egy apró fogyatkozó rést hagyott neki a levegővételhez... aztán az is eltűnt. Tüdejéből kipréselődött az utolsó légbuborék is. „Rohadt dolog így megfulladni!” – volt utolsó gondolata, majd eszméletét veszelve lebegett a nagy kékségben.

Homokos parton tért magához. A partra kirohanó hullámok ringatták testét. Nagyon fáradt volt és nagyon elege volt a vízből. Prüszkölni kezdett, mert a szájába csapó nedvesség sós volt. Ez furcsa! Ez a túlvilág lehet? Kezdett visszaemlékezni. Rakéta, kiszáradás, eső... De az a víz akkor édes volt, most meg sós. Összeszedte megmaradt erejét és kívánszorgott a partra. Lerogyott egy pálmafa alá, és ismét elvesztette az eszméletét.

Szél cirógatja az arcát. Milyen különös. Napfény és árnyék játszik a szemei előtt. Biztos meghalt. Ekkor fájdalom hasított a testébe. Minden porcikája sajgott és irtóztató hányingere támadt. Öklendezni kezdett és gyomrából hatalmas mennyiségű vizet hányt ki. Mikor befejezte, körbehordozta tekintetét a furcsa tájon. Egy szigeten volt. Körös-

körül tenger. Ő meg egy pálmafákkal zsúfolt szigeten van. A sziget közepén hegy emelkedett, működő vulkán volt, füstöt pöfékelt magából. Úgy érezte, kezdi elveszíteni józan esztét.

Rakéta, szárazság, özönvíz, sziget... Mi a fene akar ez lenni? Lehet, hogy a fénysebességnek ilyen hatása van az emberi elmére? Inkább maradt volna a zárkájában. Őszszeszedte magát, ennivalót keresett és jóllakott a talált gyümölcsökből. Leült és gondolkodni kezdett. Ha akarja, van vize, ha akarja, van élelme. Nem is olyan rossz. Mi lenne, ha társat is akarna. Egy nőt... egy kedves nőt, aki vigasztalja...

Csilingelő nevetést hallott a háta mögül, a fák között. Kedves kacagás, amolyan lélekgyógyító, amit csak egy nő tud adni egy férfinak. Bevetette magát az erdőbe, és üldözőbe vette a vonzó hang forrását. Akarta, kívánta a társat... utált egyedül lenni. Azt akarta, hogy egy női kéz cirógassa az arcát, a mellkasát, a bőrét...

Rohant. Már nem érezte magát fáradtnak. Lábai könnyedén szelték a métereket. Üdeséggel töltötte el a nő képzelete... és akkor meglátta. Elállt a lélegzete, hiszen ilyen gyönyörűséget nem látott még soha. Kecses lábak, ringó csípő, telt keblek és egy csodálatosan kedves arc látványa fogadta. A nő nyúlánk, meztelen teste hosszú fekete hajába burkolódzott. A tünemény odalépett a férfihoz és átölelte a nyakát, erre ő megremegett az izgalomtól, majd lágyan megcsókolta a lány kíváncsan duzzadt ajkait. Fűszeres íz áradt szét a megvadult férfi szájában, és nem telt bele a másodperc törtrésze, szeretkezni kezdtek. Egybefonódott a két test, mindkettő remegett a kéjtől. A „vad hím” érezte testük ritmikus löktetését, hallotta a nő sikongását és elnyújtott nyögéseit. Nemsokára elérkezett az orgazmus ideje. Görcsbe rándult, vonaglott... aztán ismét elfogyott a levegője, fennakadt a szeme és szinte elalélt a gyönyörtől.

Rakéta, magány, halál, özönvíz, sziget, nő, kék... Mi a fene akar ez lenni? Ismét a rakétában volt. A talaj száraz, nem cirógatja arcát a szellő és egyedül fekszik a padlón. Ismét a magány, a reménytelenség... De legalább nem halt meg, és ha nem halt meg, akkor mégis van remény. Talán ő is fordíthat saját sorsán. Talán azt jelenti ez az egész, hogy ne adja fel.

Feltápázkodott és rohanva kezdte átkutatni a hajót. Csodák csodájára most szobákat talált benne. Mindegyikben egy ágy, egy szék és egy asztal volt. Lehet, hogy nincs egyedül? Tovább kutakodott. Sok szoba, mindegyik egyforma. Mit akar ez jelenteni? Tovább, csak tovább... Gyerünk! Egyre több szoba.

Felötlött benne, hogy a rakétában nem lehet ennyi hely. Érzéki csalódás lenne? Azt tudta, hogy fénysebességnél megváltoznak az időviszonyok, de arról nem volt elképzelése, hogy mi történik a térrel. Lehet, hogy a dimenziók is összekuszálódnak ilyen sebességnél? Ekkor beléhasított egy ötlet. Lehet, hogy egy négydimenziós hipertérben mozog? Igen, lehetséges. Ebben a dimenzióban ő olyan, mint a síkember a háromdimenziós térben. Nem érti, hogyan bukkannak fel vagy tűnnek el a dolgok csak úgy, a szeme láttára. A síkember csak a szélességet és a hosszúságot érzékeli, de nem látja a mélységet, amiben egy háromdimenziós tárgy képes mozogni. Így ő sem érzékeli a négydimenziós tér extralehetőségeit. Talán ez magyarázza, hogy annyi szobát talált? Ebben a negyedik térdimenzióban megsokszorozódnak a lehetőségek, olyan, mintha az egyik érzékelésből kikerülve rögvest egy másikba kerülne bele...

Ekkor olyan dolog történt, amitől elállt a lélegzete. Meglátta a saját hátát. Saját magát látta, találkozott egyazon énjével ugyanabban az idősíkban... de ahelyett, hogy utolérte volna a hátát, az állandóan elszökött előle. Így kergetőztek egy darabig, míg

végül feladta a harcot a hátával szemben. Be kellett látnia, hogy ebben a dimenzióban soha, de soha nem érheti utol magát.

Az ember születésétől kezdve egyetlen dologban lehet biztos, abban, hogy az idő előre felé halad és a végállomás a lét megszűnése, de csak számára, ugyanis egyébként az idő, mint olyan, nem számít. Egy darabig nem tudatosítja magában a vég elérését, aztán ez a tudás nagy erővel vágja mellbe, olyannyira, hogy az már szinte fáj. Nos, őt is mellbe vágta a halál tudata... vagy inkább az a felismerés, hogy halálának idejét nem földi időben lehet meghatározni. Földi idő szerint ő szinte halhatatlan. Itt üldögél a rakéta egyik szobájában és csodálkozik, hogy még nem örült meg. Hogy is maradhatott meg a józan esze? Ez bizony nagy rejtély. Vagy lehet, hogy ez is csak csalfa illúzió és ő már oly mértékben hibbant, hogy már nem is érzékeli?

Amint ott üldögélt és az életen, valamint a józan észben merengett, hallott valamit. Gyereksírás ütötte meg a fülét. Ezen nagyon elcsodálkozott. „Most már biztosan meghibbantam” – állapította meg magában... Megint hallotta a sírást. Valaki felsírt, majd elhallgatott és ismét felsírt.

Feltápáskodott az ágyról és a gyermek keresésére indult. Fülelve araszolt a folyosón. A sírás hangja egyre közelebről hallatszott. Az egyik szoba előtt megállt. A bömbölés innen eredt. Benyitott a szobába és meglepetésére nem látott semmit. Vakító fehér fény áradt a szobából. Olyan volt, mintha tejben úszott volna az egész helyiség. Ez a részleg különbözött az előzőektől. Nem volt benne bútor. Csupasz volt, csak a négy fal ásított egymásra. A szoba közepén lassan felderengett valami. Hunyorogva nézte az előtűnő gömböt. Egy fényes, átlátszó labdac volt, amelyet valamilyen vízszerű anyag töltött ki. Aztán a gömbben lévő anyag koncentrálni kezdett annak közepében. A belsejében két kis vízszerű gömb jelent meg, majd négy... nyolc és egyre több és több gömb alakult ki. A termékenység jutott eszébe és alig akart hinni a szemének. Előtte egy hatalmas petesejt osztódik. Vajon emberi-e vagy más fajhoz tartozó lény alakul ki belőle? Nem volt biológusi képesítése, így ezt ekkor még nem tudta eldönteni.

Türelmesen várakozott. Leült a földre, és bámulta az előtte lezajló biológiai színjátékot. Felgyorsítva zajlottak az események. Megfigyelhetőkké váltak a szervek, végtagok, szemek és az arc. Semmi kétség, ember lesz belőle. Lassan a magzatsákban egy teljesen kifejlődött emberi lény jött létre. Majd az egyik pillanatban a zsák felszakadni igyekezett és a magzat megszületőben volt. Kibújt zsákjából és ott libegett a szoba közepén. Szemei csukva voltak, de nem maradt így. Fejlődött tovább... nőtt és egyre csak nőtt. Röpké idő alatt egy felnőtt egyed magasodott fel. Az újonnan létrejött jövevény rányitotta a szemét. A rémült férfi látta, hogy a szerzet szája nem mozog, mégis a saját fejében harsogott egy szó: Mama!

Mintha darázs csípte volna meg, rohanni kezdett kifelé a szobából. Csak el innen! Minél gyorsabban ki kell jutnia erről az átkozott helyről. Méghogy ő mama? Na ne!! Erre tényleg nem volt felkészülve. Őt nem fogja senki dajkának használni. Elég neki az a tudat, hogy börtönben van, és száműzetésben kell letöltenie élete hátralévő részét. Önmagáról is nehéz lesz gondoskodnia, nem vállalhatja egy másik élet gondozását is. Azt sem tudja, milyen lesz az idegen világ. Nem is sejti, van-e rajta megfelelő lakóhely, oxigén és táplálék. Ez már az emberkínzás határát súrolja. Teljesen ki akarják készíteni az idegeit?

Ekkor beugrott neki a megoldás a furcsa jelenségekre. Igen, így van, az idegeit akarják ronggyá zúzni. Azt akarják ott lent a Földön, hogy bomlott elmével érkezen az

Alfára. Ott majd a természet elvégzi a dolgát rajta. Nem lesz nehéz neki. Na, de nem adja magát ilyen könnyen. Őt nem fogják megtörni. Ellenáll nekik, ha kell, erőszakkal. Így aztán végigdúlta a hajót. Kialakulóban lévő paranoiája táplálta benne a lelkiert, hogy kitartson. Vissza akart fizetni mindent. Fegyvert keresett. Mindent feltúrt, átkutatta az összes szobát, de fegyvert nem talált. Kezdett kétségbe esni. Ha nincs nála fegyver, hogyan fogja megvédeni magát? Hogyan fog mindenért visszavágni? Hogyan fogja bebizonyítani magának, hogy nem hibbant meg? Fegyvert kellett szereznie! Ha nem talál a hajón, akkor készít egyet. Ez a gondolat megnyugtatta. Azt az érzést táplálta benne, hogy még nincs elveszve minden, hogy még ő is alakíthat az átkozott sorsán.

Egy idő után elfáradt és visszatért kabinjába. Lekuporodott az ágyra, felhúzta a lábát, és álom nélküli, mély alvásba zuhant. Mivel nem volt óra a fedélzeten, ezért nem tudta, mennyit aludt. Lehet, hogy sokat, de lehet, hogy csak néhány percet. De mit is számít ez ebben a helyzetben? Hisz az idő számára igazán relatív fogalomná változott. Mindent így is szemlélt. Minden attól függött, hogy honnan nézte. Milyen viszonyítási rendszert vonatkoztatott magára. Csak egy dolog volt biztos: az, hogy ő gondolkodik és érez, érzelmei vannak. Agyának kognitív, emocionális működése abszolútum lett számára. Abban semmi relatív dolgot nem fedezett fel. Ha erre gondolt, biztonságban érezte magát. Ez a gondolat adta számára azt a biztos alapot, hogy igenis képes fegyvert gyártani magának.

Átgondolta a dolgot. Szinte mindenből lehet fegyvert kovácsolni. Az ember talá-lékony fajta, képes a porból is gyilkos dolgot teremteni. Valami olyant kell kitalálnia, amivel rombolni lehet. Amolyan pisztolyfélét vagy puskát akart magának. Igen, igen a lőfegyver az jó dolog. Céloz, lő, és figyel, mekkora rombolást okozott. Ismét szisztematikusan kutatni kezdett a hajón, de nem maradt az eredeti lakószinten. Talált lejárót a hajó szívébe. Oda, ahol a gépház duruzsolt. Lement és mintha egy játékboltba csö-pent volna. Volt ott minden, cső, elsütő billentyűnek való, célzó pöcök... Még feltöltött energiacellákat is talált. Olyanokat, amiket a rendőrségnél is alkalmaztak.

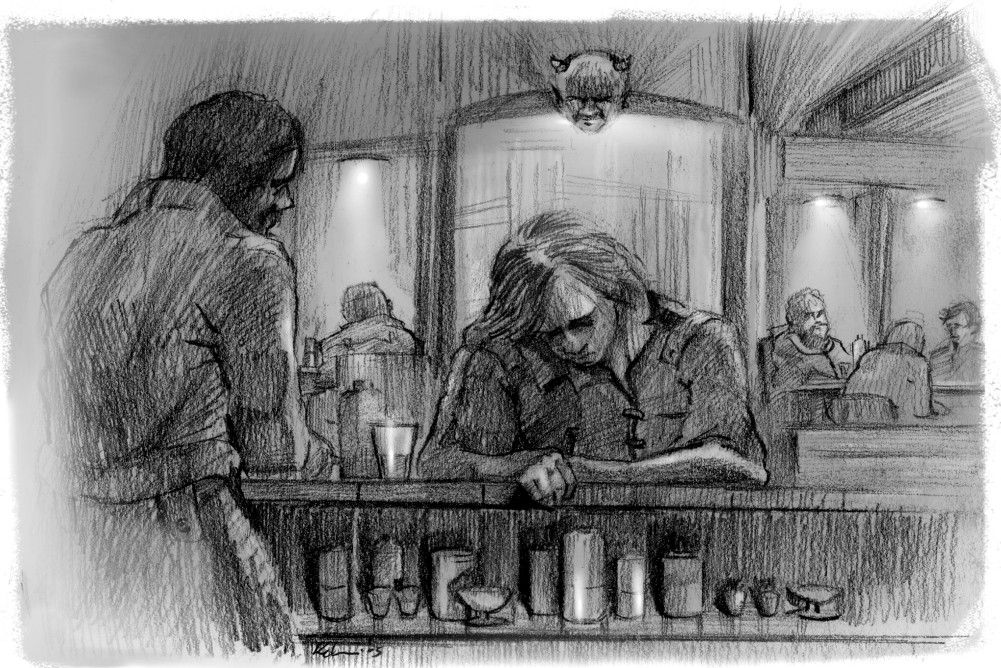
Ez egy kicsit gondolkodóba ejtette. Az egész olyan volt, mintha valaki szándéko-san tette volna ide ezeket a tárgyakat. Hamar elhessegette ezt a gondolatot, és nekive-selkedett összegyűjteni a neki kellő tárgyakat. Rövid időn belül elkészült a gyűjtéssel. Leült, átvizsgálta az összeszedett kacatokat, kiválogatta őket és építeni kezdett. Puskát csinált. Teljesen elmélyült a feladatban. Szájából kilógott a nyelve, ahogy összponto-sított. Aztán egyszer csak a kezében volt egy működő energiafegyver. Izgalommal ugrott talpra. A vállához szorította a tust és célba vett a falon egy csavart. Lőtt. Durra-nás és robaj, majd tatóngó lyuk keletkezett a falon. Örömeben táncolni kezdett. Mű-ködött a fegyvere! És most megfizet mindenért!

Felrohant a felső szintre. Végigrohant a folyóson, és ahol csak célt vélt felfedezni: lőtt. Sokáig csak robbanások zajától volt hangos az úrjármű. Szétlőtt mindent, ami útjába került. A szobákból fekete füst szállt kifelé. Óriási lyukak a falakon. Megolvadt acél gerendák. Teljesen megrészegítette a tombolás. Tovább őrjöngött, és lövöldözött. De a rombolás nem maradt büntetlenül. Kilőtte az egyik oxigénellátó csövet. A levegő pedig szökni kezdett a hajóból. Egy idő után lila fejjel hápogott a padlón. Ismét a ful-ladás közelében volt. Görcsösen markolta a fegyvert és végső erejét összeszedve le-adta az utolsó lövést. Szétszedte a szemben lévő falat. A fal mögöl egy szoba körvo-nalai sejlettek fel számára, és a szobából egy kék színű ördögfej kandikált kifelé. Az ördög vigyorgott rá, egyre nagyobb vigyor ült a száján. Ő meg fuldokolt a dühtől meg

a levegőhiánytól. Ekkor jött rá arra, hogy nem ő győzött. Nem ő irányította a sorsát, hanem azok tartották a kezükben, akik ide küldték. Ide, erre az elátkozott helyre, hogy örökre eltávozzon a társadalomból. Kitérőlték őt úgy, hogy még az írmagja sem maradt. Keserű érzés volt. De milyen keserű.

Hirtelen forogni kezdett a világ. Forgott az ördög, a szétlőtt szoba és ő maga is, egyre gyorsabban és gyorsabban. Érezte, hogy izzad és a szíve hevesen kalapál. Fények villantak a szemébe. Ezernyi tűzijáték robbant előtte, beterítve a teret és az időt.

Iszonyatos fejfájásra riadt fel. Körülnézett és tudatosította magában, hogy még mindig a bárban van és a pultra dőlve szemléli a világot. Előtte egy vigyorgó csapos. A pult fölött pedig egy kék ördög vigyorgott rá. Szitkozódva szedte össze magát. Lassan, nagyon lassan tértek vissza az emlékei. A Marson van. Szakított vele a barátnője és, hogy bánatát enyhítse betért a közeli Kék Ördög bárba. Valami jó üdőt kért és úgy látszik, kapott is. Micsoda hülyeségeket álmódott az italtól! Hogy ő egy volt kommandós, meg gyilkos, akit fénysebességű számítéssre ítélték. Micsoda szörnyűség lenne az egész, ha így lenne. De nem valósul meg, hiszen egy űrhajó sem tudja elérni a fény sebességét. Ez fizikailag lehetetlen.

Mikor kitisztult a feje, összeszedte magát és kíváncsorgott a bárból. Odakint a nemrégiben létrehozott Marsi légkör cirógatta az arcát. A Mars jelenleg a Föld ugródeszkája a távoli világok felé és ő is az úttörők egyike. Ez a gondolat kijózanította. Megrázta a fejét és hazaindult, hiszen holnap ő is útra kel az ismeretlen világok felé. Mivel az út hosszú, lesz ideje kiverni a fejéből a barátnőjét.